

Hugo Bouter

Vier onuitsprekelijke zegeningen

*onuitsprekelijke verzuchtingen, een onuitsprekelijke gave,
onuitsprekelijke woorden, en een onuitsprekelijke en heerlijke
vreugde*

Romeinen 8:26; 2 Korintiërs 9:15; 2 Korintiërs 12:4; 1 Petrus 1:8

Romeinen 8 leert ons dat de schepping zucht en dat de gelovigen zuchten, in afwachting van de wederkomst van Christus, die de definitieve verlossing brengt. Paulus spreekt in de verzen 26 en 27 ook over het zuchten van de Heilige Geest. Hierin komt de Geest onze zwakheid namelijk te hulp, schrijft de apostel. Het hier gebruikte Griekse werkwoord wijst op ondersteuning, in de zin van het verlenen van bijstand. Die hulp houdt verband met de zwakheid van de gelovigen, als zij bidden tot God. Wij weten niet te bidden 'naar behoren', of 'gelijk het behoort' (SV). Dat wil zeggen: naar de maatstaf van God.

Wij mogen die woorden niet uit hun verband rukken. Het gaat de apostel om de verlossing van ons bestaan en de komende heerlijkheid. Maar die dingen onttrekken zich aan ons menselijk inzicht. Wij weten dat de heerlijkheid komt, maar niet precies wat zij inhoudt. Wat wij nu zien en ervaren, is het *lijden* van de tegenwoordige tijd. De verwachting van het geloof richt zich op 'wat geen oog heeft gezien, geen oor gehoord en in geen mensenhart is opgekomen, wat God bereid heeft voor hen die Hem liefhebben' (1 Kor. 2:9).

De bidder verstaat zijn eigen nood nog niet, hoeveel te minder de hem toegezegde heerlijkheid van God. Wij bidden wel tot God en gebruiken zo goed mogelijk onze woorden, maar wij missen vaak inzicht in Gods plannen en wegen. Wij kunnen niet bidden zoals het behoort. Eerder had de apostel gezegd: wij weten! Nu maakt hij ons duidelijk dat dit nooit kan leiden tot een hoogmoedige houding. Voor grootspraak bestaat geen enkele reden! Integendeel, de gelovige blijft vragen om

licht. De gave van de Geest houdt ons klein en afhankelijk. Maar dat neemt de ware geloofs zekerheid niet weg.

In onze zwakheid komt de inwonende Geest ons echter te hulp als onze Pleitbezorger. Hij bidt voor ons, zo lezen we, met onuitsprekelijke *verzuchtingen* (Rom. 8:26). Denkt Paulus hier aan vreemde talen die de Geest geeft uit te spreken? Ik denk het niet, want terwijl het spreken in talen niet aan elke christen gegeven is, geldt het bidden van de Geest wel degelijk *alle* gelovigen. Het gaat om een *eigen* gebed van de Geest, dat als zuchten in ons hart aanwezig is. De Geest bidt plaatsvervangend ten behoeve van de gelovigen. Hij neemt ons bidden om zo te zeggen over, niet als iemand *buiten* ons, maar als de Geest die *in* ons woont en werkt.

Het zuchten van de Geest onderscheidt zich van het zuchten van de schepping en van de gelovige, doordat het van een *andere* orde is dan de ons omringende schepselmatige werkelijkheid. Het zijn 'onuitsprekelijke verzuchtingen', het is een kreunen en zuchten dat niet onder woorden kan worden gebracht (Gr. *alalètos*). Maar wat voor mensen onuitsprekelijk is, wordt door God verstaan. God weet waar de Geest op doelt. Hij onderkent in dit zuchten van de Geest de volvoering van Zijn eigen voornemen. 'Gelovige christenen leven onder het beschuttende dak van een volmaakt gebed tot God, dat als het ware achter hun rug wordt gebeden, maar dat wel in hun eigen hart opklinkt en daar door God die alles doorgrondt wordt aangetroffen' (Jakob van Bruggen).

Vergelijk in dit verband 2 Korintiërs 12:4, waar sprake is van de *onuitsprekelijke* woorden die Paulus in het paradijs heeft gehoord (Gr. *arrètos*). Daar hebben we overigens een wat andere gedachte, omdat het om zaken gaat die vanwege hun heiligheid en verhevenheid niet zijn uit te spreken. Misschien moeten we denken aan hemelse dingen die hier op aarde niet goed onder woorden kunnen worden gebracht. Paulus was er in het paradijs wel getuige van, maar hij voelde dat het niet gepast was ze hier beneden uit te spreken. Ik denk dat dit los staat van de vele verborgenheden die Paulus door de Geest heeft mogen bekendmaken in de brieven van het Nieuwe Testament. Dat was duidelijk een goddelijke taak en opdracht voor de apostel, en hij heeft zodoende al de geheimenissen van Christus en de gemeente aan ons mogen onthullen.

Ondertussen spreekt hij in de tweede brief aan de Korintiërs ook nog over Gods *onuitsprekelijke gave* (Gr. *an-ekdiègètos*), d.i. een *onbeschrijflijk* groot geschenk. Hij doet dit in een passage waarin hij spreekt over materiële offers die de gelovigen voor de heiligen in Judea mochten brengen. In welke omstandigheden we ook mogen verkeren, het is steeds goed te bedenken: 'Ja, God zij dank voor Zijn

onuitsprekelijke gave!' (2 Kor. 9:15). God heeft zelfs Zijn eigen Zoon niet gespaard, maar Hem voor ons allen overgegeven (Rom. 8:32). En daarnaast heeft Hij Zijn liefde in ons uitgestort en de Geest van Zijn Zoon uitgezonden in onze harten, zodat wij roepen: Abba, Vader! (Rom. 5:5; Gal. 4:4-6).

God heeft ons als Zijn kinderen dus buitengewoon rijk gezegend. Het is allemaal niet in woorden uit te drukken, maar wij mogen Hem ervoor danken en eren. Ook al leven we nog in de tijd van Christus' verwerping en wordt ons geloof nog op de proef gesteld, we verheugen ons toch in onze Heer en Heiland 'met een *onuitsprekelijke* en heerlijke vreugde' (1 Petr. 1:8). Hier wordt het Gr. woord *aneklalètos* gebruikt. Het gaat erom dat onze woorden niet toereikend zijn om onze blijdschap te uiten. De vreugde is onuitsprekelijk, maar ook heerlijk en luisterrijk. Bij de komst van Christus zal dat volop blijken.

Oude Sporen 2018

